

Prolog / Barevný vítr

Píše mi má bytná Maria z norského městečka Tromsø, ležícího tři sta padesát kilometrů za polárním kruhem. Že klíč mi nechává schovaný ve schránce, kterou jde otevřít z ulice bez kódu, a lopata na sních je v předsíni. Že v pokojích jsou radiátory a že v blízkých fjordech plavou velryby. Na svátky odjíždí a byt tak budu mít jen pro sebe.

Naposledy se zahledím do setmělého fjordu. Ještě se mi neomrzelo. Ještě mě nepřestal překvapovat. Je stejně náladový jako umím být já. Byl mi dobrým parťákem. Zamykám za sebou apartmá číslo 385, odevzdávám klíče na recepci a nakládám svá zavazadla k Lubovi do nákladního auta. Bulhar, který v hotelu vypomáhal na myčce nádobí, mi nabídl, že u něj můžu přespat a že mě ráno hodí na letiště, protože blízko něj pracuje.

Po cestě se stavujeme ve skladu květin, kam Lubo ukládá neprodané zboží. Rozvážení květin je další z jeho přivýdělků. Utrhne květy z pár rudých růží a podává mi je. Rozpačtě držím otrhané hlavičky v dlaních.

Za volantem se rozpovídá o životě. Není to poprvé, co mi téměř cizí člověk sděluje svá osobní tajemství. Nepřekvapí mě proto, když na mě vysype svůj příběh. O tom, jak se mu holka, kterou chtěl požádat o ruku, zabila v autě. Vyhublý střízlík s křivými zuby, vypadá jak smrtka, ale bude asi dobrák.

Když dorazíme k němu domů, chápu, proč mi popisoval svůj byt jako POLOBYT. Podkroví má sníženou výšku, a tak tu chodím v předklonu, zatímco jemu stačí jen

ohnutá hlava. Z kumbálu stěhujeme do pokoje matraci pro mě. Nabízí mi oříškovou čokoládu a pak si jde zakouřit. Vrací se a jeho skelný pohled mi napovídá, že nekouřil jen tabák. Však je to Rafaelův dvorní dodavatel zboží. Jeho pohled náhle zvlčí a přestávám se cítit v pohodě. Zhasne a začne mi kolem těla ovíjet šňůru s blikajícími žárovíčkami na stromeček. Pak otrhá okvětní lístky růží, co tu jsou ve váze, a začne mě jimi zasypávat.

„Co blbneš?“ bráním se, když se vyvlékám z blikající šňůry.

„Na té party ti to tak seklo. Nechceš si teď namalovat rty zase červeně?“

„Ne, to fakt nechci,“ odmítám rezolutně. „Lubo, je pozdě, nepůjdeme už raději spát?“

K spánku se nemá a zase začíná vyprávět.

„Víš, já jsem měl už spoustu starších žen. Přiznaly mi, že si nedokázaly představit zamilovat se do mě do té doby, než se mnou měly sex.“

„Jo? A co s nima prosím tě děláš?“ prohodím nevinně.

Načež zprudka vstane a začne si svlékat kalhoty.

Vystrašeně vyskočím a rozsvítím světlo.

„Já jsem nemyslela, že mi to teď budeš ukazovat,“ koktám, ale snažím se předstírat převahu.

„Takto jsi mě neměla vidět,“ zakňučí, když přistihnu jeho vychrtlé lačné tělo v trenkách, a stáhne se s ponížením zpátky na svou postel.

„Lubo, nezlob se, já s tebou nic mít nechci. To sis vyložil špatně. Potřebuju tu jen přespat. Je to jasný?“

„Ale s tím jsi přece musela počítat, když přespáváš u chlapa!“ odpoví uraženě.

Když ležím na své matraci na druhé straně pokoje, hledím do stropu a přemýšlím, jestli jsem opravdu tak naiv-

ní. Naštěstí se Lubo zachumlal do peřin a za chvíli slyším chrápání.

Nemůžu zamhouřit oči. Jsem v pokoji s člověkem, kterého neznám, v místě, které neznám, a mířím do ještě většího neznáma.

Zatajím dech, když mi dochází, že to byl Lubo, kdo náš vztah s Rafaelem na hotelu práskl.

Přeju si, ať už je ráno, které je hodně rozpačité.

V životě ho už neuvidíš, tak co. Trapnou chvílí přežiješ.

Je něco po desáté dopoledne a pořád je tma. Dům, klíče i lopatu na sních nacházím přesně podle Mariina popisu. Venku chumelí a po ulici jezdí nákladák, který sních odklízí. V půjčovně si pronajímám auto, raději se ještě pojistím proti nehodám a vyrážím objevovat krásy ostrova Kvaløya. Zasněženými silnicemi se šinu pomalu a hraji mi k tomu Røyksopp. Jejich tesknivý song *Something in My Heart* se do této stejně tesknivé krajiny tak hodí. Myslím, že jsem mezi vločkami zahlédla soba.

Tak v jedenáct se začne rozednívat a v jednu už stmívat. Slunce tu v zimě nevychází vůbec. Kde se mi nějaký výhled líbí, tam zastavím a zkouším v tom šeru fotit.

Přijíždím k fjordu Ersfjordboten. Nádhernou melancholickou ponurost místa umocňuje, že tu nejsou v dohledu žádní turisté ani místní. Pár domků, nic víc. Jen do výšky rostoucí útesy a moře.

Stojím na kamenném pobřeží a pozoruju loď v dálce. Najednou se nad fjordem objeví hejno ptáků. Jsou všude. Až z toho mrazí.

Jedu pomalu dál zamrzlou cestou a mívám značku „pozor, sobi“. Nikde ani živáčka a auto tu už dávno neprojelo. Zastavím u silnice, vypnu motor a sejdu pár kroků k fjordu.

Potřebuju čůrat. Je tu nádherné ticho, jen voda jemně šplouchá.

Přidřepnu, nadechnu se a vtom uslyším výdech.

Je hlasitý a hluboký. A není můj.

A další!

Otočím se zprudka, jestli za mnou nestojí sob.

Vtom se to ozve znovu.

Vždyť... no vždyť to jsou přece velryby!!! Rozzáří se mi na tváři úsměv. Málem bych na ně zapomněla!

Jsou asi sto metrů ode mě. Je krásné pozorovat jejich funivé dovádění.

Jedu ještě kus dál, ale pak se musím otočit a mazat zpátky.

V pozdní odpoledne mě vyzvedává průvodce Øystein. Spolu se mnou i kluka z Nového Zélandu, Číny, holku z Jihoafrické republiky a mladý pár z Malajsie. Dobrodruzi, co přijeli strávit Vánoce za polární kruh. Ve skladu na okraji města se navlékáme do zapůjčených oteplovaček a sněhulí. Prý je dobré mít všechno raději ve větší velikosti, aby v tom mohl cirkulovat vzduch. Rozkrok oteplovaček mám u kolen, botu při chůzi málem ztrácím, ale Øystein zvedá palec.

Ještě poslední pohled na mapu. Pak sedáme do auta a frčíme ven z města. Nepamatuju si, že bych někde jinde viděla v tunelech kruhové objezdy nebo parkoviště. Tady jim to ušetří spoustu námahy a nemusí tak auta vyhrabávat ze sněhu.

Povídám si se Sionem, klukem z Nového Zélandu, který studuje na dentistu a v Evropě se rozhodl strávit tříměsíční prázdniny. Občas vzhlédneme k obloze, která je pořád zamračená.